

Det börjar bli sent på jorden

Vi är inne i slutspurten av årets valrörelse som tydligt speglar den tilltagande sekulariseringen i Sverige. Riksdagsvalet, som somliga kallar ett ödesval, kan resultera i ett politiskt kaos vi inte tidigare sett. Flera viktiga och avgörande samhällsfrågor lyser i stort sätt med sin frånvaro i valdebatten – den fria abortlagen, som infördes 1975, en tilltagande sexuell omoral sedan 1990, Sveriges officiella negativa inställning till Israel efter hösten 2014 och en växande muslimsk befolkning sedan 2015.

Västvärlden befinner sig i ett paradigmskifte vad gäller människors tänkesätt och värderingar, vilket innebär att mycket av det som sägs och görs inte har samma innebörd som tidigare. Kärlek kan betyda i stort sätt vad som helst. Det viktiga är att det känns bra för individen. Människolivets absoluta värde har förskjutits mot en nyttoaspekt osv. Det västerländska samhället har i stor utsträckning utvecklats till en sekulär-individualistisk kultur vilket betyder att människan står i centrum och från vilket allt utgår och värderas. Ideologiskt är det ultraliberalismens frihetsideal som trängt sig in i människors sinnen. Det har bland annat visat sig i en tilltagande förvirring på det sexualmoraliska området där allt ska vara fritt och utan hämningar. Alla typer av relationer anses lika bra och acceptabla bara det känns bra för den enskilda individen. *"Varför rasar hednafolken, varför tänker folken fåfängliga tankar? ... Han som bor i himlen ler, Herren gör narr av dem. Han talar till dem i vrede, ..."*. (Ps. 2:1f.). Samtidigt har kristet tänkande och bibliska värderingar successivt trängst undan från det offentliga rummet. Det har utvecklats en slags "kristofobi", framför allt hos politiker och kultureliten.

Den yttre och inre miljön

Klimatfrågan har seglat upp som en av de viktigaste i årets valrörelse, naturligtvis på grund av den extrema värme och torka som pågått under sommaren. Björn Wiman, kulturchef på *Dagens Nyheter*, skriver om sommarens klimatkris: "Låt oss säga som det är – det börjar bli sent på jorden. Kanske kan årets sommar bli en tröskeeffekt – ett språng som frigör tillräckligt med energi för genomgripande politiska åtgärder i klimatfrågan. För detta behövs aktiv fantasi." (DN 18-08-12). Människor, inte minst de unga, uppvisar panikkänslor inför en negativ utveckling hos den yttre miljön. Vi måste ändra vår livsstil för att rädda miljön, säger man, något vi bör ta på allvar. Men att som Miljöpartiet, utlova 50 miljarder kronor under nästa mandatperiod för att "rädda jorden", det är nog mest ett slagträ i valdebatten! Vilken heroisk uppgift, något som inte ens skapelsens Herre, Jesus har utlovat ska kunna ske. Han säger: *"Himmel och jord ska förgå, men mina ord ska aldrig förgå."* (Luk. 21:33; Hebr. 1:10-12). Däremot har han lovat att skapa en ny himmel och ny jord. (Upp. 21:1). Det som oroar är att man inte kan se, eller förstå, att det finns ett samband mellan den yttre miljön och den inre miljön, den som har med människans moral och andliga liv att göra. Obalansen i naturen, som visat sig så påtagligt i år, kan vara ett Guds varningstecken, att samhället är på väg åt fel håll. De aktuella frågor jag tar fram här, som kanske är de viktigaste för att forma ett hälsosamt samhällsklimat, hör ihop med klimat- och miljöfrågorna. Bibeln visar på ett samband mellan folks leverne och naturens beteende. (Jer. 5:23-25).

Samhället är på ett sluttande plan

I början av 1970-talet fattade riksdagen lagar på det social-etiska området som har haft negativ inverkan på både samhälle och församlingsliv och som vi i dag skördar (dåliga) frukter av. Det gällde bland annat en ny äktenskapslag, då "fri skilsmässa" blev möjlig, och en "fri" abortlag, som båda relaterar till Guds tio bud. (2 Mos. 20:13,14). Även den nu förvägrade samvetsfriheten (en mänsklig rättighet) för barnmorskor, som inte vill medverka vid abort, var då aktuell. 1979 gjorde riksdagen ett positivt uttalande angående samvetsfrihet för sjukvårdspersonal, något som var inskrivet i lagrummet om abort. Samtidigt pågick en dragkamp mellan olika instanser. I denna fråga har Centerpartiets ledare Annie Lööf nyligen uttalat sig i *Världen idag* där hon säger: "Jag har ingen förståelse för samvetsfrihet för barnmorskor. Är man barnmorska så vet man vad det innebär och vad som krävs". Uttalandet visar att hon inte har en genomtänkt syn på en av de viktigaste

grunderna för vår demokrati.

Under 1970-talet inlämnades riksdagsmotioner angående avskaffande av den s k incestparagrafen (vilket avlogs), och på 1990-talet infördes en särskild paragraf i äktenskapsbalken angående homosexuellas rätt till äktenskap. I början var motståndet brett och starkt hos oss kristna, speciellt mot den fria aborträtten. Den allkristna Rikskommittéen Rätt till liv och senare Ja till Livet var pådrivande i opinionsarbetet. Bönerörelsen som då fanns kallade samman till bön för dessa frågor, som man menade var ödesfrågor. Över tid har motståndet svalnat allmänt sett, men det betyder inte att det som vi tidigare ansåg vara fel skulle vara rätt idag (Matt. 5:21).

De nämnda lagarna var som att öppna Pandoras ask. De kom att inleda en sekulariseringsprocess som blivit allt tydligare i vårt land med en försämrad social och psykisk ohälsa som följd, inte minst bland de unga. Mer än varannan 15-årig flicka och var tredje pojke lider av psykisk ohälsa i dag. Så får det inte fortsätta om samhället ska fungera för alla människor. Läget är allvarligt och somliga samhällsdebattörer kräver att en kriskommission tillsätts som kan resultera i en kraftfull satsning på denna tonårsgrupp.

Abortfrågan

Kriteriet på hur ett gott samhälle formas är hur man värderar människolivet. *"Dina (Guds) ögon såg mig när jag ännu var ett outvecklat foster."* (Ps. 139:16). Varje foster i livmodern är ett Guds JA till en ny människa! När människors rätt att döda står över rätten att leva är samhället på väg i ett sluttande plan. Varje år aborteras cirka 36 000 foster, fyra per timme, en abort varje kvart. Från 1975 tills idag har cirka 1,5 miljoner foster blivit aborterade i Sverige. När rätten att döda går före rätten att leva är samhället på ett sluttande plan. Över Sverige, som nation, vilar därmed en blodsskuld inför den levande Guden. (1 Mos. 4:8-11).

Eftersom abortsituationen djupast är en andlig fråga påverkas den osynliga världen vilket i sin tur hämmar oss kristna i kallelsen att sprida evangelium. Vi kan inte längre gömma oss bakom en orätfärdig och livsförnekande lagstiftning. Vi måste våga stå upp för rätten till liv ända från konceptionen/befruktningen. Det innebär samtidigt att vi är villiga, att efter bästa förmåga bistå den gravida kvinna som behöver hjälp att se positivt på sin graviditet. Skulle inte det kunna hända i Sverige som nyligen hände i Argentina, då kristna från olika samfund gick samman i en prolife-kampanj, vilket resulterade i att en fri abortlag röstades ner i senaten. Om vi inte kan stå enade i denna avgörande fråga för vårt lands framtid, vad ska då kunna ena oss? Över tid har motståndet mot fri abort svalnat och människovärdet obemärkt devalverats. Bibeln ger exempel på att folk gått under på grund av att man inte värnat de små barnen. (2 Kung. 21:6; Ps. 106:38; Jer. 19:4-6).

Uppluckrad sexualmoral

Den utvidgade äktenskapslagen med "fri skilsmässa" (1973), tillsammans med den "fria" abortlagen, har över tid förändrat människors samliv och synen på trohet i äktenskapet. Fram till mitten på 1970-talet var det få skilsmässor i landet, men under senare årtionden slutar häften av ingångna äktenskap med skilsmässa. Många lever som sambor, (även i församlingar) vilket inte är att jämställa med äktenskap, varken juridiskt eller andligt. (Hebr. 13:4). När det gäller barnen så lever var fjärde barn med skilda föräldrar. (Ef. 5:22-26).

Synen på homosexualitet har förändrats radikalt i samhället de senaste 25 åren. På 1990-talet var det en minoritet som var positiva till öppna homosexuella relationer, men sedan enkönade "äktenskap" infördes i lagstiftningen 1995 har toleransen successivt ökat och i dag tycks "hela samhället" omfamna sådana onaturliga relationer. I de olika medierna möter man i dag den homosexuella livsstilen hela tiden. I tidningstexter används ordet "hen" om personer i stället för han/hon, och i förskolan vill man tala om barnet i stället för pojken/flickan. I årets EuroPridevecka har alla partiledarna (utom SD:s Jimmy Åkesson som inte var inbjuden) bejakat denna livsstil genom sin medverkan i Stockholm. I Riksdagen finns en majoritet som ställer sig bakom en utredning om att införa ett tredje juridiskt kön eftersom allt fler, inte minst unga, menar sig vara intersexuella, alltså varken pojke eller flicka.

I den svenska kristenheten har man också öppnat upp allt mer för homosexualitet. Svenska kyrkan

införde möjligheten till enkönade vigslar 2009 och allt fler av deras församlingar öppnar upp för sådana. Då var Anders Wejryd ärkebiskop (2006-2014) och i en intervju i *Dagens Nyheter* säger han: ” ... Uppdraget var lite för svårt för mig, något man växer av. Däremot upplevde han inte att han blev frälst. Nej, jag har inte varit med om några dunderupplevelser. Man behöver inte dem, men det kan vara kul. ... Det roligaste under tiden som ärkebiskop var att de fick igenom frågan om samkönad vigsel på kyrkomötet, säger han. ... Man måste ta i känsliga frågor, annars riskerar de bara att bli värre. ... Vi var i läget där förändring var både läglig och nödvändig.” (18-08-06). Detta obibliska resonemang är väl en konsekvens av att det har funnits, och finns, allt fler homosexuella som är präster, även sådana som lever i enkönade relationer.

I Stockholms stift heter biskopen Eva Brunne. Hon var den första öppet lesbiska biskopen i världen då hon valdes 2009. Brunne lever i registrerat partnerskap med prästen Gunilla Lindén och de två har en treårig son. I Västerås stift heter biskopen Mikael Mogren och han är den första öppet homosexuella man som blivit biskop i Svenska Kyrkan. (2015). Mogren är 45 år och kom ut som homosexuell i samband med boken ”Livets Helighet” (2013). Han har i hbt-sammanhang bland annat synts i samband med diskussioner kring den lesbiske fotografen Elisabeth Ohlson-Wallins utställning *Ecce Homo*. Att detta förkommer och är accepterat i den kristna kyrkan är obibliskt. (1 Tim. 1:8-11).

Samma tillåtande mönster kan märkas inom frikyrkan där allt fler församlingar ställer sig positiva till utlevd homosexualitet och där man även bejakar enkönad vigsel. Flera positiva böcker i ämnet har givits ut på förlaget Libris i Örebro de senaste åren. Under Evangeliska Frikyrkans (EFK) stora konferens i år, på det gamla väckelsecentret Torp utanför Kumla, genomfördes ett panelsamtal på temat ”Samkönade relationer i församlingen”. Några av författarna till dessa böcker på Libris fanns med i panelen. ”Hur inkluderar vi människor med en annan sexuell läggning än hetero i våra församlingar?” var en av frågorna som debatterades. Den tidigare ordföranden i EFK, Stefan Swärd, citeras i tidningen *Världen idag* taget från hans blogg: ”När ett samfund ordnar panelsamtal på sin ledande konferens där helt olika ståndpunkter kan framföras, då har man abdikerat i frågan om teologiskt ledarskap och utgår ifrån att det inte finns någon tydlig kristen hållning i frågan. Swärd påpekar att teologin i dessa frågor utformas utifrån sociologi, inte utifrån Bibeln.” (1 Kor. 6:9-11). Under Europride-veckan i Göteborg, där pastorer och medlemmar i frikyrkan fanns med sjöng de ”Han har öppnat garderoben, så att jag kan komma ut. ...”. Det låter i mina öron som en hädelse mot Jesus och hans försoningsdöd på Korset!

Sveriges relation till Israel

Sverige var en gång känt för att ha goda relationer med Israel som visade sig från kungahuset, politiska ledare, diplomater och till vanliga medborgare. I samfunden var majoriteten positivt inställda till Israel, vilket var grundat i en tydlig bibelförkunnelse utifrån både Gamla och Nya testamentet. Det officiella Sverige var för att judarna skulle ha ett eget land och statsbildning 1948. Denna inställning började luckras upp i slutet av 1960-talet, när Olof Palme tog över efter Tage Erlander som ordförande för det socialdemokratiska partiet och blev statsminister. Även i kungahuset märktes en förändring till det sämre efter att Carl XVI Gustaf blivit kung 1973. Undantag har funnits, bland annat under statsminister Göran Perssons tid (1996-2006), då han stod upp för Israels folk. I kyrkliga sammanhang har den s k ersättningsteologin (församlingen har ersatt Israel och är nu det nya Israel) gjort sig allt mer gällande, både på de teologiska institutionerna och i förkunnelsen i församlingarna.

En tydlig försämring skedde i och med att en socialistisk regering, med Stefan Löfven som statsminister och Margot Wallström som utrikesminister, tillträdde hösten 2014. Det första beslut man tog i statsrådsberedningen var att ge en avsiktsförklaring att erkänna en palestinsk stat i Gaza och på Västbanken. Det officiella erkännandet skedde i slutet av oktober samma år utan att ha blivit berett i laga ordning i utrikesutskottet. Sedan dess har de diplomatiska kontakterna avsevärt försämrats. När sedan utrikesminister Wallström anklagade Israel för att utföra utomrättsliga avrättningar i samband med terrorattacker utförda av palestinier i Israel, så blev relationen helt frusen och Wallström är därefter, som enda utrikesminister i EU, portförbjuden i politiska

sammanhang i Israel. Även svenska media är ofta kritiskt inställda till staten Israel och rapporterar mycket ensidigt till Israels nackdel om vad som händer i konflikten i Mellanöstern. Sveriges officiella relation med Israel har aldrig varit sämre än i dag, och vi anses vara en av de mest negativa nationerna i EU till Israel. Ur bibliskt perspektiv är detta en mycket allvarlig situation som Sverige befinner sig i. Det judiska folket, som först var ett hebreiskt folk, har sitt ursprung i patriarken Abraham. Då han blev utkallad av Gud från sin hedniska bakgrund för att gå till det land som Gud hade utsett för honom och hans efterkommande, fick han löftet att från honom skulle ett stort folk komma – Guds utvalda folk Israel. (1 Mos. 12:1-9). På så sätt utmärker sig Israel bland alla andra folk och har en särställning inför Gud. Israel är kallad att vara en välsignelse för alla andra folk. Men det blir verksamt bara för de folk som själva välsignar (talar väl om) Israel. Det folk som förbannar (det hebreiska ordet betyder, *att förringa*) Israel ska själv bli förbannat (det hebreiska ordet här betyder, *att förgöra*) av Gud.

Enligt Jesu ord ska nationerna prövas inför evigheten. ” ... *alla folk skall samlas inför honom, och han skall skilja dem från varandra, som en herde skiljer fåren från getterna.* ” (Matt. 25: 31ff.). Det avgörande kriteriet på om ett land klassas som en färnation eller en getnation är hur man handlat mot Jesu ”minsta bröder”, dvs. judarna. I Johannes vision av det himmelska Jerusalem ser han folken/nationerna (som blivit räddade i domen) och jordens kungar vandra i Guds härlighets ljus. (Upp. 21:24.)

Islam växer i Sverige

Med den senaste tidens stora immigration, då många muslimer kommit till vårt land, har islam vuxit och nya moskéer byggts. I dag finns det cirka 750 000 muslimer i Sverige vilket är ungefär 8 procent av befolkningen. Enligt PEW (internationellt undersökningsinstitut) kan Sverige, med nuvarande tillväxttakt, få den största muslimska befolkningen per capita i EU. Majoriteten av muslimerna i Sverige är moderata och vill leva ett ”normalt” svenskt liv. Men det finns mindre grupper som är militanta på olika sätt. Det Muslimska Brödrskapet har vuxit sig starkare och har i dag ett större inflytande än vad de flesta svenskar känner till. Det socialdemokratiska partiet (S) har länge flörtat med denna organisation i syfte att värva muslimernas röster. Även Miljöpartiet har dragit till sig muslimer som fått ledande poster i partiet av vilka somliga avslöjats som militanta islamister. Tidigare Broderskapsrörelsen, ett sidoförbund inom (S) för kristna medlemmar, bytte namn 2011 till Tro och solidaritet för att troende från olika religioner skulle kunna vara medlemmar. I deras valmanifest finns frågor om solidaritet men knappast några som berör religion och andliga frågor. Deras valgeneral Joe Frans (katolik) säger till *Dagen*: ” ... Vi värnar om människovärdet vilket innebär att vi lyfter migrationsfrågorna”. (18-08-31). Inte ett ord om abortsituationen som är den viktigaste frågan när det gäller människovärde.

I en ny rapport från Försvarshögskolan, kallad ”Mellan salafism och jihadistisk jihadism”, pekas 23 platser ut som mest utsatta områden i Sverige. Salafism är en fundamentalistisk minoritetsinriktning av islam, där Gud är den enda lagstiftaren och man är förpliktad att följa sharia (lagen) i sin helhet. Salafister förkastar parlamentarisk demokrati eftersom det innebär att mänskligt stiftade lagar får företräde framför Gud. Ett kännetecken för salafister, som ökar i Sverige, är att de inte har kontakt med icke-muslimer förutom i syfte att konvertera dem. Det är bland dessa de största problemen finns i utsatta områden.

Pastor Merzek Botros i Sundbyberg säger till *Dagen*: ”Jag är själv invandrare. Vi kan inte säga att vi ska stoppa invandringen, utan vi ska hjälpa dem som är flyktingar. Men sedan finns det en del som kommer in som har en egne agenda. Två personer berättade att de var salafister och varit sända till Sverige för att sprida sin ideologi. Det var först efter att de blivit döpta som de var ärliga och berättade varför de kommit till Sverige.” (18-07-03).

Det läge som jag skissat har vi inte upplevt i vårt land tidigare och om det får permanentas kommer vi inom en snar framtid inte känna igen det Sverige som vi lärt oss att älska. Gud vill ändra på vårt samhälles inriktning, därför kallar Han oss att med bön bygga en mur ”*till försvar för landet*”, (Hes. 22:30) och att bedja för ”*kungar och alla i ledande ställning*”. (1 Tim. 2:1,2).

Claes-Göran Bergstrand. 2018-09-01.